

Rome vestigt het visioen - nummer twee

Het identificeren van het hedendaagse Rome en het profetische visioen in de laatste dagen

Jeff Pippenger
2024-07-05

En in die tijden zullen velen opstaan tegen de koning van het zuiden; ook de geweldenaars uit uw volk zullen zich verheffen om het gezicht te bevestigen; maar zij zullen vallen. Daniël 11:14.

De juiste identificatie van de macht in de laatste dagen die wordt voorgesteld als het moderne Rome, en derhalve de macht die “het gezicht bevestigt”, is essentieel en van beslissende betekenis voor de zaligheid. Zij vormt een onderdeel van het uiteindelijke beproevingsproces van de honderd vierenveertigduizend. Het woord “gezicht” in het vers is hetzelfde Hebreeuwse woord dat Salomo gebruikte toen hij aangaf waarom Gods volk te gronde gaat.

Waar geen visioen is, raakt het volk losgeslagen; maar welgelukzalig hij die de wet onderhoudt. Spreuken 29:18.

Alle profeten spreken met grotere directheid over de laatste dagen dan over enige andere periode van de gewijde geschiedenis, en Salomo's waarschuwing omtrent de noodzaak de „visie” te bezitten is een kwestie van leven of dood. Waarheid scheidt altijd en brengt twee klassen van aanbidders voort. In het vers is er een klasse die omkomt en een klasse die gelukkig de wet onderhoudt. Er dient echter te worden opgemerkt dat Salomo's raad is geplaatst in de context van een controverse over „waarheid”. Zij staat ook in de context van de gelijkenis van de tien maagden, want de gelijkenis van de tien maagden is een voorname illustratie van de ervaring van Gods volk in de laatste dagen.

Een dwaas stort heel zijn gemoed uit; maar een wijze houdt het in tot later. Indien een vorst naar leugen luistert, zijn al zijn dienaren goddeloos. De arme en de bedrieglijke man ontmoeten elkander; de HEERE verlicht beider ogen. De koning die de armen getrouw recht doet, zijn troon zal voor eeuwig bevestigd worden. De roede en de bestraffing geven wijsheid; maar een kind aan zichzelf overgelaten maakt zijn moeder te schande. Wanneer de goddelozen zich vermenigvuldigen, neemt de overtreding toe; maar de rechtvaardigen zullen hun val aanschouwen. Tuchtig uw zoon, en hij zal u rust geven; ja, hij zal uw ziel vreugde schenken. Waar geen visioen is, verwildert het volk; maar welgelukzalig is hij die de wet onderhoudt. Spreuken 29:11–18.

Het is niet mijn bedoeling met de vinger te wijzen naar hen die mogelijk een andere opvatting over het hedendaagse Rome huldigen dan ik. Mijn bedoeling is aan te tonen dat Salomo zich richt tot twee groepen aanbidders, die hij aanduidt als een „wijze” en een „dwaas”. De „dwaas” wordt ook aangeduid als de „goddeloze”. De wijze en dwaze maagden uit de gelijkenis worden in de profetische lijn van Daniël hoofdstuk twaalf eveneens aangeduid als de wijzen en de goddelozen.

Velen zullen gezuiverd, wit gemaakt en beproefd worden; maar de goddelozen zullen goddeloos handelen; en geen van de goddelozen zal het verstaan; maar de wijzen zullen het verstaan. Daniël 12:10.

Salomo en Daniël stemmen met elkaar overeen, want alle profetische getuigenis komt in de laatste dagen overeen. De wijzen verstaan de „toename van kennis.”

En de verstandigen zullen blinken als de glans van het uitspansel; en zij die velen tot gerechtigheid brengen, als de sterren, voor eeuwig en altoos. Maar gij, o Daniël, sluit deze woorden toe en verzegel het boek, tot de tijd van het einde toe: velen zullen het doorkruisen, en de kennis zal toenemen. Daniël 12:3, 4.

Vers tien duidt het drievoudige beproevingsproces aan dat de maagden zeeft, die geroepen zijn om tot de honderdvierenveertigduizend te behoren. In beide gevallen is het ziftings- en beproevingsproces gebaseerd op de vraag of de maagden de toename van kennis (het visioen) begrijpen die in de tijd van het einde, in 1989, werd ontzegeld.

„De tijd van het einde” in de laatste dagen was 1989, toen de verzen veertig tot en met vijfenveertig van Daniël elf werden ontzegeld. Toen werd vastgesteld dat het onderwerp van deze verzen de uiteindelijke opkomst en ondergang van de koning van het noorden was. Toen werd vastgesteld dat de koning van het noorden in deze verzen de pauselijke macht van de laatste dagen is. Inspiratie gebruikt nooit de uitdrukking „Modern Rome”. Die uitdrukking is door mij bedacht om de pauselijke macht van de laatste dagen aan te duiden, want profetisch staat „modern” voor de laatste dagen. Ellen White heeft de uitdrukking „Modern Rome” nooit gebruikt.

Er bestaan onjuiste opvattingen over wie de koning van het noorden vertegenwoordigt in de laatste zes verzen van Daniël elf, maar er is slechts één juiste uitleg. Het inzicht dat de koning van het noorden in deze verzen de pauselijke macht is, is afgeleid van vele profetische getuigen. Vers veertig begint met de aanduiding dat het pausdom in 1798 een dodelijke wond ontvangt; vervolgens duiden de verzen eenenveertig tot en met drieënveertig de dynamiek aan die betrokken is bij de genezing van de dodelijke wond. Vers vierenveertig beschrijft de boodschap die het pausdom in toorn doet ontsteken en overgaat in vers vijfenveertig, wanneer de pauselijke macht tot haar uiteindelijke en volledige einde komt. Het gezicht dat in 1989 werd ontzegeld, is het gezicht van de laatste opkomst en val van de pauselijke macht in de laatste dagen. Dat gezicht is de toeneming van kennis die twee klassen van aanbidders voortbrengt en openbaar maakt, op grond van hun aanvaarding of verwerping van de kennis die in die verzen besloten ligt.

Volgens hetzelfde hoofdstuk waarin de toename van kennis in 1989 werd ontzegeld, zijn de „rovers van uw volk”, die „zich verheffen” en uiteindelijk „vallen”, het symbool waardoor het „gezicht” wordt bevestigd. In de laatste schifting is de eerste toetsingsvraag wie wordt voorgesteld als de „rovers van uw volk”, want zij zijn het profetische symbool waardoor het „gezicht” wordt bevestigd. Zijn de rovers de pauselijke macht of zijn zij de Verenigde Staten?

De boeken Daniël en Openbaring zijn hetzelfde boek en vertegenwoordigen twee getuigen van dezelfde profetische lijn. Daniël is het begin en Openbaring is het einde, en samen

vertegenwoordigen zij twee getuigen van de waarheid die in de tijd van het einde, in 1989, wordt ontsloten.

Daniël beschrijft het zuiveringsproces dat werd teweeggebracht toen de Leeuw uit de stam van Juda in 1989 de verzen veertig tot en met vijfenveertig ontzegelde. In die tijd begon een beproevingsproces om vast te stellen en te openbaren wie de „priesters” zouden zijn die het verbondsvolk vormen, dat in de laatste dagen de honderdvierenveertigduizend is. Hosea voegt daaraan toe dat zij die de vermeerdering van kennis van de laatste dagen verwerpen, niet zullen behoren tot de priesters die de honderdvierenveertigduizend vormen.

Mijn volk gaat te gronde door gebrek aan kennis; omdat gij de kennis verworpen hebt, zal Ik ook u verwerpen, zodat gij voor Mij geen priester zult zijn; aangezien gij de wet van uw God vergeten hebt, zal Ik ook uw kinderen vergeten. Hosea 4:6.

Het boek Openbaring duidt aan dat de kennis die wordt ontzegeld en door één groep wordt verworpen, hun verwerping bewerkt vlak voordat de genadetijd wordt afgesloten.

En hij zeide tot mij: Verzegel de woorden der profetie van dit boek niet, want de tijd is nabij. Wie onrecht doet, laat hem nog meer onrecht doen; en wie vuil is, laat hem nog vuiler worden; en wie rechtvaardig is, laat hem nog meer rechtvaardig zijn; en wie heilig is, laat hem nog heiliger worden. Openbaring 22:10, 11.

De geschiedenis van de Millerieten illustreert de geschiedenis van de honderdvierenveertigduizend, en samen vertegenwoordigen de Millerieten en de honderdvierenveertigduizend het begin en het einde van de boodschap en het werk van de drie engelen van Openbaring hoofdstuk veertien. De parallele geschiedenissen duiden de gebeurtenissen aan die verbonden zijn met de sluiting van de genadetijd. Het werk van beide geschiedenissen is voorafgebeeld door Elia en Johannes de Doper.

‘Met beven begon William Miller voor het volk de verborgenheden van het koninkrijk Gods te ontvouwen, waarbij hij zijn hoorders door de profetieën heen voerde tot de tweede komst van Christus. Met iedere inspanning nam zijn kracht toe. Zoals Johannes de Doper de eerste komst van Jezus aankondigde en de weg voor Zijn komst bereidde, zo verkondigden William Miller en zij die zich met hem verenigden de tweede komst van de Zoon van God.’ Early Writings, 229, 230.

De Milleritische boodschap duidde op de „gebeurtenissen” die verband houden met het einde van de genadetijd, zoals voorgesteld door zowel Elia als Johannes de Doper.

„Het was noodzakelijk dat de mensen tot het besef van hun gevaar zouden worden gewekt; dat zij zouden worden opgeroepen zich voor te bereiden op de plechtige gebeurtenissen die verband houden met het einde van de genadetijd.” The Great Controversy, 310.

In 1989 werd, met de ineenstorting van de Sovjet-Unie, het gedeelte van het boek Daniël dat betrekking had op de laatste dagen ontzegeld en begon een beproevingsproces. De toets was gebaseerd op het vermogen of onvermogen van Gods volk om de toename van kennis, voorgesteld in de laatste zes verzen van Daniël hoofdstuk elf, te begrijpen of te verwerpen; verzen die leiden tot

het eerste vers van hoofdstuk twaalf, dat de „sluiting van de genadetijd” aanduidt. De boodschap van de „gebeurtenissen in verband met de sluiting van de genadetijd” werd toen ontzegd, en het werk van hen die de kandidaten waren om de „priesters” van de honderd vierenveertigduizend te zijn, begon. Hun werk bestond erin de in de passage voorgestelde boodschap te „verstaan” en te verkondigen. De boodschap en het werk van de honderd vierenveertigduizend bestonden erin de ontzegde boodschap te brengen teneinde de mensen op te wekken „zich voor te bereiden op de plechtige gebeurtenissen in verband met de sluiting van de genadetijd.”

„Vandaag vestigen door God aangestelde boodschappers, in de geest en kracht van Elia en van Johannes de Doper, de aandacht van een aan het oordeel prijsgegeven wereld op de plechtige gebeurtenissen die spoedig zullen plaatsvinden in verband met het sluiten van de genadetijd en de verschijning van Christus Jezus als Koning der koningen en Heer der heren. Weldra zal ieder mens worden geoordeeld naar de daden in het lichaam verricht. Het uur van Gods oordeel is gekomen, en op de leden van Zijn gemeente op aarde rust de plechtige verantwoordelijkheid om hen te waarschuwen die als het ware op de rand van het eeuwig verderf staan. Aan ieder mens op de wijde wereld die gehoor zal geven, moeten de beginselen die in het grote conflict dat gestreden wordt op het spel staan, duidelijk worden voorgehouden, beginselen waaraan het lot van de gehele mensheid hangt.” Profeten en Koningen, 715, 716.

De geschiedenis van Johannes de Doper en van Christus, evenals de geschiedenis van de Millerieten, illustreert de boodschap en het werk van de honderd vierenveertigduizend. Zowel Johannes als Christus begrepen hun boodschap als een voorstelling van het einde van de genadetijd.

Toen hij echter vele van de Farizeeën en Sadduceeën naar zijn doop zag komen, zei hij tot hen: Adderengebroed, wie heeft u gewaarschuwd te vluchten voor de toekomstige toorn? Mattheüs 3:7.

Christus beeldde de verwoesting van Jeruzalem uit, dezelfde verwoesting waarvoor Johannes de redetwistende Joden had gewaarschuwd als naderende. Jezus gebruikte die verwoesting als een symbool van de „toorn” die begint wanneer Hij, als Michaël, opstaat in Daniël hoofdstuk twaalf, vers één.

„Christus zag in Jeruzalem een symbool van de wereld, verhard in ongeloof en opstand, en voortsnellend om de vergeldende oordelen van God tegemoet te gaan. De weeën van een gevallen mensengeslacht, die op Zijn ziel drukten, persten uit Zijn lippen die bovenmate bittere klacht. Hij zag de aantekening van de zonde getrokken in menselijk leed, tranen en bloed; Zijn hart werd bewogen met oneindig medelijden voor de gekwelden en lijdenden der aarde; Hij verlangde ernaar hun allen verlichting te brengen. Maar zelfs Zijn hand kon de stroom van menselijk wee niet keren; weinigen zouden hun enige Bron van hulp zoeken. Hij was bereid Zijn ziel uit te storten in de dood, om de zaligheid binnen hun bereik te brengen; maar weinigen zouden tot Hem komen, opdat zij het leven mochten hebben.

„De Majesteit van de hemel in tranen! de Zoon van de oneindige God, benauwd in de geest, neergebogen door smart! Het schouwspel vervulde de gehele hemel met verwondering. Dat schouwspel openbaart ons de buitengewone zondigheid van de zonde; het toont hoe zwaar de

taak is, zelfs voor de Oneindige Macht, om de schuldigen te redden van de gevolgen van de overtreding van de wet van God. Jezus zag, toen Hij neerzag op de laatste generatie, de wereld verwickeld in een misleiding die gelijk was aan die welke de verwoesting van Jeruzalem veroorzaakte. De grote zonde van de Joden was hun verwerping van Christus; de grote zonde van de christelijke wereld zou haar verwerping zijn van de wet van God, het fundament van Zijn regering in hemel en op aarde. De voorschriften van Jehovah zouden worden veracht en terzijde gesteld. Miljoenen, in slavernij aan de zonde, slaven van Satan, bestemd om de tweede dood te lijden, zouden weigeren te luisteren naar de woorden der waarheid in hun tijd van bezoeking. Vreselijke blindheid! vreemde verblinding!” The Great Controversy, 22.

De waarschuwingsboodschap die door Johannes de Doper en ook door Christus werd verkondigd, was dezelfde waarschuwingsboodschap, evenals de waarschuwingsboodschap van de Millerieten dezelfde boodschap was die de gebeurtenissen aanduidt die verband houden met het einde van de genadetijd, welke door de honderd vierenveertigduizend zal worden verkondigd. Drie getuigen; Johannes de Doper, Christus en de Millerieten, die getuigen dat het werk en de boodschap van de honderd vierenveertigduizend een beproevingsproces op leven en dood is, tot stand gebracht door de vermeerdering van kennis die in 1989 werd ontsloten. De boodschap die toen werd ontsloten, is het gezicht van de laatste dagen dat door de wijzen moet worden verstaan, indien zij de „priesters” willen zijn die de honderd vierenveertigduizend vormen. Indien die kandidaten dat gezicht niet verstaan, worden zij als goddelozen, of als dwazen, aangemerkt, en zij komen om. Zij en hun kinderen worden verworpen, overeenkomstig hun verwerping van het gezicht dat de vermeerdering van kennis is.

Gods Woord maakt duidelijk dat Rome de macht is die zichzelf verheft, Gods volk berooft, en vervolgens valt en het gezicht bevestigt. De vraag of het Moderne Rome de pauselijke macht of de Verenigde Staten is, vormt de toets die aan het licht brengt of die kandidaten wijze of dwaze maagden zijn. De toets is een profetische toets, ontleend aan het boek Daniël, die vervolgens in het boek Openbaring wordt bevestigd en tot volmaaktheid gebracht. Het onderwerp van het Moderne Rome is niet eenvoudigweg een keuze tussen de pauselijke macht of de Verenigde Staten; het is de laatste toets voor de honderdvierenveertigduizend. Het is een profetische toets, en, juist begrepen, omvat zij elke voorstelling van het laatste beproevingsproces dat binnen Gods geheiligd profetisch getuigenis wordt uiteengezet.

Het beproevingsproces ten tijde van Johannes de Doper en van Christus was afgeleid uit het boek Daniël, evenals het beproevingsproces in de tijd van de Millerieten. Als profetische toets is de methodologie van de wijze waarop waarheid wordt vastgesteld voor die kandidaten even wezenlijk om correct toe te passen, als het eenvoudigweg vasthouden aan de juiste opvatting over wie het hedendaagse Rome is. Of nu de juiste identificatie van het hedendaagse Rome in aanmerking wordt genomen, of de toepassing van de juiste methodologie, beide elementen van de toets zijn verankerd in het boek Daniël. In Daniël hoofdstuk één doorliep Daniël een beproevingsproces in drie stappen, beginnend met het dieet, vervolgens een visuele toets, gevolgd door een toets die werd uitgevoerd door Nebukadnezar, een bijbels symbool van de Koning van het Noorden, de pauselijke macht van de laatste dagen.

Wat nu deze vier jongelingen betreft, God gaf hun kennis en bekwaamheid in alle geleerdheid en wijsheid; en Daniël had inzicht in alle gezichten en dromen. En aan het einde van de dagen waarvan de koning gezegd had dat men hen zou binnenbrengen, bracht de overste der hovelingen hen voor Nebukadnezar. En de koning sprak met hen; en onder hen allen werd niemand gevonden als Daniël, Hananja, Misaël en Azarja; daarom stonden zij voor de koning. En in alle zaken van wijsheid en verstand waarnaar de koning hun vroeg, bevond hij hen tienmaal beter dan al de magiërs en sterrenwichelaars die in zijn gehele rijk waren. Daniël 1:17–20.

„Aan het einde der dagen”, wat profetisch de laatste dagen zijn waarin de honderd vierenveertigduizend worden beproefd, werden Daniël en de drie waardigen „tienmaal beter bevonden dan al de magiërs en astrologen die in geheel zijn rijk waren”, en Daniël had „inzicht in alle gezichten en dromen”. Daniël vertegenwoordigt de honderd vierenveertigduizend, die in de laatste dagen de toename van kennis begrijpen die kwam toen Christus, als de Leeuw uit de stam van Juda, „dat gedeelte van het boek Daniël dat betrekking had op de laatste dagen”, in 1989 ontzegelde.

Daniël begreep niet eenvoudigweg meer dan anderen aangaande dromen en gezichten; hij had „inzicht in alle gezichten en dromen.” Hij vertegenwoordigt hen die de methodologie van regel op regel toepassen, want die methodologie brengt „alle gezichten en dromen” samen tot één samenhangende boodschap. De boodschap die alle dromen en gezichten samenbrengt tot één profetische lijn, wijst op de „gebeurtenissen die verband houden met het sluiten van de genadetijd.” Die boodschap wordt bevestigd door het profetische symbool dat het moderne Rome is, de macht die zich verheft, Gods volk berooft en valt.

Die macht kan slechts worden gevestigd door de juiste methodologie toe te passen. De meesten die belijden de Bijbel te bestuderen, verwerpen de methodologie van regel op regel, en sommigen die belijden haar toe te passen, passen de regels waaruit de methodologie van regel op regel bestaat verkeerd toe. Die regels werden voor het eerst door de Millerieten in het openbare verslag vastgelegd, en Gods volk van de laatste dagen is van tevoren gewaarschuwd dat degenen die daadwerkelijk de boodschappers van de derde engel zijn, de regels van William Miller voor profetische uitleg zullen gebruiken.

“Zij die zich bezighouden met het verkondigen van de boodschap van de derde engel, onderzoeken de Schriften volgens hetzelfde plan dat vader Miller heeft aangenomen.” *Review and Herald*, 25 november 1884.

William Miller vertegenwoordigde het begin van de drie engelen van Openbaring veertien, en hij werd voorgesteld door Johannes de Doper, die het begin was van de boodschap waarvan Christus het einde was. Zuster White brengt het beproevingsproces van Johannes de Doper in directe overeenstemming met het beproevingsproces van de drie engelen ten opzichte van Christus. Johannes begon de boodschap, en pas kort vóór het kruis, toen Christus Zijn discipelen naar Caesarea Filippi had meegenomen, voegde Jezus vervolgens de bijzonderheden toe aan de boodschap waarmee Johannes was begonnen. De eerste (de aanvankelijke) waarheid die Johannes aanwees toen hij Christus zag, was dat hij Christus aanwees als het Lam Gods, dat de zonden der

wereld wegneemt.

Dit geschiedde te Bethabara, over de Jordaan, waar Johannes doopte. Des anderen daags zag Johannes Jezus tot zich komen en zei: Zie, het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt. Deze is het van wie ik zei: Na mij komt een Man die vóór mij geworden is, want Hij was eerder dan ik. Johannes 1:28–30.

Toen begon de periode van drieënhalf jaar van beproeving die aan het kruis eindigde. Nadat Johannes vlak vóór het kruis was vermoord, begon Jezus vervolgens juist die allereerste uitspraak van Johannes te verklaren.

Toen Jezus gekomen was in de landstreek van Caesarea Filippi, vroeg Hij Zijn discipelen: Wie zeggen de mensen dat Ik, de Zoon des mensen, ben? En zij zeiden: Sommigen zeggen: Johannes de Doper; anderen: Elia; en weer anderen: Jeremia, of een van de profeten. Hij zei tot hen: Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben? En Simon Petrus antwoordde en zei: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God. En Jezus antwoordde en zei tot hem: Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed hebben u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is. En Ik zeg u ook, dat gij Petrus zijt, en op deze rots zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen. En Ik zal u de sleutels van het Koninkrijk der hemelen geven; en al wat gij op de aarde binden zult, zal in de hemelen gebonden zijn; en al wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in de hemelen ontbonden zijn. Toen gebod Hij Zijn discipelen, dat zij niemand zeggen zouden dat Hij Jezus, de Christus, was. Van toen af begon Jezus Zijn discipelen te tonen dat Hij naar Jeruzalem moest gaan en veel lijden van de oudsten en overpriesters en schriftgeleerden, en gedood worden, en op de derde dag opgewekt worden. Mattheüs 16:13–21.

Caesarea Filippi is de naam van Panium ten tijde van Christus, en Panium wordt aangeduid in het vers dat volgt op vers veertien van Daniël elf, waar de rovers van uw volk, die zichzelf verheffen, maar ten val komen, worden geïntroduceerd. De boodschap van Johannes de Doper, geïnspireerd en volmaakt, was de boodschap aan het begin die de Milleritische boodschap vertegenwoordigde, welke op Millers regels was gegrondvest. De boodschap van Christus aan het einde, gebouwd op en uitgebreid vanuit de boodschap van Johannes, en zij was een voorafbeelding van de boodschap aan het einde van de drie engelen, die is gebaseerd op Millers regels en op de bijzonderheden die aan Millers boodschap worden toegevoegd wanneer de methodologie van regel op regel aan het einde arriveert.

Tot een onjuiste opvatting komen van het symbool dat het visioen vaststelt met het symbool van het moderne Rome, loopt parallel met hen in de geschiedenis van Christus die de boodschap van het kruis verwierpen. Er wordt ons meegedeeld dat de Joden die de boodschap van Johannes de Doper verwierpen, geen baat konden hebben bij de leringen van Jezus, en dat de geschiedenis van die Joden die juist dát deden, een voorstelling is van hen die de boodschap van de eerste engel verwierpen. De Millerieten identificeerden de rovers van uw volk, wat ik later aanduidde met de woorden „Modern Rome”, als de pauselijke macht.

Wij zullen deze beschouwingen in het volgende artikel voortzetten.